

KUPIHÁR REBEKA

A csőrös remény

A remény szakadatlan csicsereg,
Szerelemgyümölcs bimbózik az ágon.
A keblemre hajtod szeplőtlen fejed,
Az ujjad köré fontad összes álmom.

Az éjjel sós gőzei belengik apránként a lényem,
A vág hínárja megbéklyóz a gömbölyded lihegésben.

Hirtelen kövesül meg a lélegzet,
Sziluettjét díszítik szaporodó szilánk-szöszök.
Suttogod: bár sohase kellene érezned,
Ahogy a lét galléjéről a farzsebébe szökök.

S nem lüktet tovább az erezet,
Megdermedt az egykor iramló vér.
Nézem az ölemben szunnyadó tenyered,
A lét emlékétől langyos a tenyér.

Az utolsó szavaktól zeng a fülkagyló,
Mint könnyeket a tenger, úgy olvaszt magába a padló.

Mint kéregbe a mérges moha,
Az űr a húsomba vág.
A szerelem gyümölcse nem ér be soha,
Mert elkorhadt az ág.

A remény szárnyát görcsösen szorítom magamhoz, hullamerev.
A távolon csüng tekintetem; egyre keresem a neved.

Öntudatlanságba burkolózott az agy,
Képzetektől zisbbad a mellkasom.
Az idő tőlem fényévnnyire halad,
Várom rád. testem betegen, értelmem csupaszon.

A remény csőre szétcsipkedte elmém. Túl korán.
Szerelemgyümölcs nyugszik a képzelet vánkosán.

2017. 5. számunkban két sajnálatos hiba történt: Kupihár Rebeka (52. oldal) és Sajó László (28. oldal) neve lemaradt a közlemény fölül és a tartalomjegyzékből is. Az érintettek elnézését kérve a verseket újra közöljük.

Kiültem a kertbe

Kiültem ma a kertbe.
Még csak a legyek sem zavartak.
Nem jutottál eszembe.
Néztem, ahogy a lepkék árnyékokat varrnak
Tavaszomat csókolom, mint Ilonát Árgyélus,
Légy enyém, légy az enyém örökre Május!
Néztem, ahogy a fénnel táncol a számóca,
Kibomlott az erek valamennyi kóca.
Egy tülevél karcolta az eget,
Egy rigó szemében csillogott a szeretet.
Egy hangya mászott az ütőeremen,
Vérré akart változni.
A veteményes kacérkodott velem,
Bimbókat láttam első áldozni.
A palánták kórusban hirdették az egységet,
Május kérlek, soha ne érj véget!
Hallottam az anyaföldet énekelni altatót,
Nem fújt, lehelt takarodót.
Nem lőtte fel a pizsamát,
Mint más mindenki,
Hálóingbe húzta a hangyák hadát,
Május, te tanítottál meg szeretni.
Halványan pezsgett az élet.
Május kérlek, soha ne érj véget!
Ágak között mosolygott a hézag,
Békésen bújt össze Déllel Észak.
Fűszálak közt megfért a lóhere,
Kacsintott a félhold, tudta lesz majd tele.
Hallottam szólót énekelni a muslicát,
A homokszemcsét erejükről nem nyitottak vitát.
Egymásba szeretett egy bogár és egy katica,
Zümmögve szuszogott egy kötő szita.
Láttam két csigát, ahogy összeköltöznek,
Láttam, ahogy a fény gallyakat öltöztet.

Láttam hálót szőni a végtelen időt,
Láttam az eget cserélni lepedőt.
Láttam hullámokat csókolni köveket,
Hallottam a szelet dúdolni neveket,
És egyik sem a tiéd volt.

Láttam, hogyan isznak a fecskék,
Láttam éjszakává olvadni az estét.
Láttam az orgonát széllal vívni harcot,
Láttam a felhők közt egy ismerős arcot,
És nem a tiéd volt.
Tűlevelek közt balettot járt egy toboz,
Láttam, ahogy egy pipacsot pillangó motoz.
A málnás rám köszön, és tegez,
Egy rügyet a napsugár virágnak nevez.
Láttam, ahogy patakot vakar a szomorúfűz,
Hallottam, hogy a nárcisz ördögöt űz.
Néztem hogyan zöldül a partoldal,
Hallottam a szitakötő titkos tervet forral.
Néztem, hogy zöldül a cseresznye,
Láttam, a szíromnak nem telik még ereszre,
És boldog voltam, mert nem jutottál eszembe.

Testrészek a lepedőn

Mosolyod harsogó cím, arcod hófehér blanketta.
Mint tenger, ölelt körül a szőnyeg és a parketta.
A mosoly, amit egy prémes álom éltet.
A lepedődön állok. ennek sosem vetnék véget.
Egy kék pokróc simult rád.
Láttatni nem engedte ruhád,
Mint hogy nem volt rajtad.
Az álom-daru felfelé húzza ajkad.
Minek nekem végtag: kéz és láb,
Ha lehetnék pléd?
Minek nekem fizikai test, és valóság,
Ha képzet lehetnék, ami csiklandozza elméd?
És minek nekem forma, test, és alak,
Ha talaj lehetnék a valóságod alatt?
Vagy lehetnék a szőnyeg, ami körülölel,
Mint rózsza és tövis, lennénk olyan közel.
Vagy lehetnék a kopott,
Legszerencésebb párnahuzat.
Ami megannyi szent és lopott,
Álomnak nyit utat.
Vagy lehetnék a leheleted mellett alvó zokni,
Ami a szikrázó mámorod képtelen megszokni.

Vagy lehetnék a kint kopogó eső,
Az utópiád betétdala.
Vagy lennék a világ legelső,
Tündért őrző védangyala.
Vagy lennék krimi, amit éjjel valami mindig takar.
Vagy lennék a szőnyegbe rajzolt krikszkraksz kanyar,
Vagy lennék oxigén, amit hazavár a tüdő,
Vagy lennék a rolón át, éj elől menekülő
Nap.
Vagy a fogason kongva csüngő kalap.
Vagy lennék a kép, ami lóg egy egész lakás terhe,
Mert ők mind büntetlenül csodálnak egyszerre.

Még mindig ott állok. és egyre csak nézlek.
A lepedődön állok. ennek sosem vetek véget.

Kun Éva: Róma útja, 2017